

d ů v o d ů:

Právně jest případ posouzen správně. Zjištěno jest nižšími soudy, že žalovaný převzal věci, jichž se žalobce domáhá, teprve v listopadu 1929 na základě ústní nabídky žalobcovy a ústní úmluvy se žalobcem, den před tím ujednané, podle níž žalovaný převzal od žalobce jednoho koně s dvěma postroji, jeden těžký kompletní vůz, jednu lehkou štráfku a součástky jednoho lehkého vozu (poškozeného) a jeden těžší vůz, jenž byl v opravě u kováře v O. a dvě kola, nacházející se u koláře L. za to, že žalobci odepsal z tržové ceny za uhlí na úvěr odebrané 5.000 Kč. Podle § 1 e) zák. ze dne 25. července 1871 č. 76 ř. zák. jest potřebí ku platnosti listin o právních jednáních mezi živými, jež zřizují osoby slepé, notářského spisu. Sepsání notářského spisu jest tu předpokladem průvodní moci těchto listin, tím však není omezena způsobilost slepců uzavíratí ústní smlouvy (rozh. 1280 úř. sbírky Nowakovy, pak rozh. 5711 sb. n. s.). Podle tohoto rozhodnutí netřeba formy notářského spisu ani k sepsání prozatímní smlouvy, jež byla jen potvrzením kupní smlouvy dojednané ústně. I když tedy na základě zmíněné úmluvy vydal žalobce, jenž je slepý, na koláře L-a dne 20. listopadu 1929 jen písemný poukaz, by žalovanému vydal dvě vozová kola, a žalovaný převzetí věcí jen písemně stvrdil dne 19. listopadu 1929, nemění to nic na platnosti ústního ujednání, jež převzetí věcí předcházelo a k nabytí vlastnického práva k věcem těm vedlo. Jest lhostejno, zda se úmluva stala v obchodování žalovaného nebo žalobce (čl. 273 a 317 obch. zák.), ana by byla platná i tehdy, kdyby se posuzovala podle zásad práva občanského a zákona č. 76/1871.

— Čísě 11159 —

Úraz pádem na náledí.

Nezáleží na tom, zda dosud nebylo místo, určené pro chodník, stavebně upraveno jako chodník ve smyslu § 92 stav. řádu pro Čechy, stačí, že se úraz stal na místě, určeném pro zřízení chodníku a používaném jako stezník před domem. Jest povinností majitele domu, by posypal toto místo před domem.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1931, Rv I 1755/30.)

Žalobce sklouzl na náledí před domem žalovaných v Ch. v Čechách a pádem se poranil. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Není pochyby o tom, že chodníkem ve smyslu § 92 stav. řádu pro Čechy jest rozuměti část stavby, takže chodník musí býti vybaven určitým trvanlivým způsobem. Není-li však takto zařízen a upraven, neznamená to ještě, že se majitelé nemusí starati o bezpečnost místa určeného pro chodník pokud není technicky stavebně upraven. Ano dle přípisu městského úřadu v Ch. nebylo dosud na žalované naléháno, by chodník u svého domu na uliční prostore po-

stoupené ke zřízení ulice zřídili v předepsané šíři $1\frac{1}{2}$ m, jest povinností žalovaných o bezpečnost této prostory jako stezky k chůzi používané se starati, jako kdyby byl chodník zřízen. Bylo-li tedy místním ohledáním zjištěno, že kolem plotu žalovaných vede stezník 50 cm široký a že stezník ten ohraničen jest plotem žalovaných a na druhé straně kolejemi, cesty, k níž se svažuje a že na této stezce, ve vzdálenosti 50 cm od plotu, žalobce sklouzl a se zranil, nemůže býti pochybnosti o tom, že se nehoda stala v prostoru svěřeném ještě péči žalovaných, to tím spíše, ana se nehoda stala před dvířkami na stezníku, kteréžto místo, jsouc zhusta užíváno obyvateli domu, vyžaduje zvláštní pečlivosti. Nerozhodné jest, že městský úřad v Ch. nenaléhal na žalované na zřízení chodníku, neboť tím nesprostil a nemohl sprostiti žalované povinnosti starati se o bezpečnost místa, kde měl býti chodník zřízen. Nařídil-li obecní úřad v Ch. vyhláškou, že chodníky před domy jest posypávati, byla tím také žalovaným uložena povinnost, by stezník vedoucí těsně kolem jejich stavení posypávali a opatřili tak, by kolemjdoucí nemohli k úrazu přijíti. Prvý soud zjistil, že v době nehody stezník před domem žalovaných vůbec nebyl posypán popelem, takže tvrzení žalovaných, že stezník posypali, skutečně není věrohodné a, i kdyby tak byli učinili, nepostarali se o posypání dostatečné, jímž by sklouznutí a zranění kolemjdoucích bylo vyloučeno. Že si žalobce úraz zavinil sám nebo spoluzavinil vlastní neopatrností, nelze ze zjištěných okolností nikterak odůvodniti, an se ubíral po stezníku pro chůzi používaném ve dni pracovním dopoledne o trhu, tedy za obvyklých okolností a nelze na něm žádati, by se jen proto, že žalovaní své povinnosti k opatření stezníku vůbec nebo náležitě nevyhověli, stezníku vyhnul a volil jinou, snad bezpečnější cestu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jest nerozhodné, že nebylo dosud místo určené pro chodník technicky stavebně upraveno jako chodník ve smyslu § 92 stavebního řádu pro Čechy. K oprávnění žalobního nároku stačí, že se úraz stal na místě určeném pro zřízení chodníku a používaném jako stezník před domem žalovaných. Dovolatelé sami přiznávají v dovolání povinnost posypávati chodník před domem. Povinnost ta se vztahuje, jak správně dovodil odvolací soud, na místo pro chodník určené a jako chodník používané, bez ohledu k tomu, zda chodník v technickém slova smyslu byl zřízen čili nic. Žalovaní jakožto majitelé domu byli povinni, by i stezník vedoucí těsně kolem jejich domu posypávali, jak bylo nařízeno vyhláškou obecního úřadu ohledně chodníků před domy, což jest vztahovati i na místo, jež ve skutečnosti jako chodník jest používáno, ale dosud ve smyslu citovaného stavebního řádu nebylo technicky t. j. uměle upraveno. Právní posouzení věci odvolacím soudem jest správné, a stačí proto dovolatele odkázati na důvody napadeného rozsudku, k nimž se na vývody dovolatelů dodává toto: Pro úsudek dovolatelů, že se žalobce vědomě pouštěl do nebezpečí, není ve skutkových zjištěních nižších soudů dostatečný základ. Nelze mu vytýkati, že proti předpisu § 1297 obč. zák. opomenul onen stupeň péle a pozornosti, jehož může býti použito při obyčejných

schopnostech, an šel v dopoledních hodinách po stezníku pro chůzi používaném a nevolil jinou cestu pro možné snad, nikoliv však jistě nebezpečí, které mu z toho hrozilo. Rozhodnutí čís. 8607 sb. n. s. má jiný skutkový základ.

Čís. 11160.

Pozemková reforma.

Jde o zkrácený příděl, bylo-li nabyto zabrané nemovitosti kupní smlouvou s majitelem zabraného majetku, jež byla sjednána za spolupůsobení Státního pozemkového úřadu, jež se týkalo zejména předmětu koupě a osoby kupitele a v souvislosti s níž byla napotom zabraná nemovitost propuštěna ze záboru. Zkrácený příděl není vyloučen zákony o pozemkové reformě a jest při něm použití co do služebností § 31 náhr. zák.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1931, Rv I 173/31.)

Žalobci nabyli části zabraného panství H. dobrovolným prodejem vlastníka panství, schváleným Státním pozemkovým úřadem. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na obci H., by bylo uznáno právem, 1. že žalované nepřísluší právo užívatí parcely čís. 1730 jako cesty pro pěší nebo jiným způsobem, 2. že žalované ani jejím příslušníkům s výjimkou oněch příslušníků, jichž práva jsou vložena do pozemkové knihy, nepřísluší právo užívatí pozemkových parcel čís. 1731, 1732, 1770, 1779, 1780 jako cesty vozové a že žalovaná jest povinna zanechatí všeho jednání, jež se jeví jako výkon takového práva. Žaloba byla opřena o ustanovení § 31 zákona ze dne 8. dubna 1920 čís. 329 sb. z. a n., pokud se týče v doslovu novely ze dne 13. července 1922 čís. 220 sb. z. a n., ježto po uplynutí třiceti dnů od výkonu poznámky zamýšleného převzetí, pokud se týče ode dne vkladu práva vlastnického pro stát nebo nabyvatele, žalobce, nelze se domáhati uznání práva vlastnického nebo jiných věcných práv k převzatým nemovitostem ani proti státu, ani proti osobám, jimž se dostalo nemovitostí těch přídělem, a že v době koupě velkostatku nevěděli o domnělých těchto právech, takže zanikla i podle § 1500 obč. zák. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě ad 1), ad 2) ji zamítl. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalované obce, vyhověl však odvolání žalobců a uznal podle žaloby i ad 2). Důvody: Odvolací důvod nesprávného právního posouzení spatřuje žalovaná v tom, že, jak vyplývá ze schvalovací doložky Státního pozemkového úřadu na kupní smlouvě ze dne 12. října 1925, jde o dobrovolný prodej panství H. vlastníkem žalobcům, nikoliv prý o nabytí nemovitosti přídělem, takže tu nelze použití ustanovení § 31 zákona ze dne 8. dubna 1920 čís. 329 sb. z. a n. Soud první stolice nesprávně prý uvádí, že žalobci panství H. nabyli zkráceným přídělovým řízením. Pojem takového řízení v zákoně čís. 329/20 sb. z. a n. nepřichází. K zabrané půdě lze nabytí vlastnictví přídělem (§§ 5, 10 a 11 zákona čís. 329/20), nebo dobrovolným prodejem, schváleným Státním pozemkovým úřadem (§ 7 zákona čís. 215/19 sb. z. a n. a zákona čís. 108/21